

WELK
EEN
HEILAND!

HET MORGENROOD

Welk een Heiland!

Inhoud:	blz
1. De sleutel tot de Schriften	2
2. De ene leer	7
3. De liefde, die de kennis te boven gaat	11
4. De Wondervolle	16
5. De Prijs	21
6. De onuitsprekelijke Gave	25
7. De onuitsprekelijke vreugde	29
8. De onuitsprekelijke heerlijkheid.....	31

BROCHUREREKES "HET MORGENROOD" -No.108

onder redactie van:
Jb. Klein Haneveld

Bodegraven

tel 01726 - 21 00
giro 266855

De sleutel tot de Schriften

God heeft altijd veel liefde voor de mensheid gehad. Hij schiep Adam naar Zijn Eigen beeld en is nooit in staat geweest om Zijn Goddelijke toegenegenheid en bemoeienis met het menselijk geslacht op te geven. Hoewel de mensen hebben gezondigd en zich van Hem hebben teruggetrokken, heeft God toch in Zijn liefde gezorgd voor een "uitweg" voor zondaren en "een weg tot verzoening" met Hem. En dit plan tot verzoening en verlossing is het "hoofdthema" van de Bijbel. De reden, waarom God ons dit Boek gegeven heeft, is: ons met dit heerlijke verlossingsplan bekend te maken.

Maar wanneer u de Bijbel leest, komt wellicht de gedachte bij u op: "Ik geloof niet, dat ik alles werkelijk begrijp van Gods plan en programma". – Zo ging het ook mij, totdat ik op zekere dag bemerkte, dat ik de *sleutel* tot de Schrift gevonden had. Naar mijn overtuiging wordt de "sleutel tot de Schriften" niet gevonden in het een of andere boek buitende Bijbel, maar *in het oorspronkelijk Boek!*

Luister maar eens naar enkele zeer bekende woorden van Lukas 24:45: *"Toen opende Hij hun verstand, zodat zij de Schriften begrepen. En Hij zeide tot hen: Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest lijden en ten derden dage opstaan uit de doden en dat in Zijn Naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. Gij zijt getuigen van deze dingen"*.

Let er wel op, dat de Here Jezus *het verstand van de discipelen opende, zodat zij de Schriften begrepen*, omdat alles wat Hij in deze woorden zou zeggen, gezegd werd met het oog op het verstaan der Schriften. Daarom moesten deze woorden noodzakelijkerwijze de *sleutel tot de Schriften bevatten*. – En wat zei Jezus die dag nog meer tot de discipelen, wat moest dienen om hun verstand te openen voor het verstaan van de boodschap der Schrift? Ten eerste: dat de Christus moest lijden en ten derden dage opstaan uit de doden; en ten tweede: dat in Zijn Naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken.- Er zijn dus twee dingen, waarop deze sleutel tot de Schrift past, nl. de Goddelijke noodzakelijkheid voor het verzo-

nend lijden en sterven van Jezus Christus aan het kruis èn: de Goddelijke noodzakelijkheid om het Evangelie uit te dragen aan deze wereld door Zijn Gemeente.

Laten we ons dus eerst een ogenblik bepalen bij de noodzakelijkheid van *Christus' lijden en sterven*. In de Schriften staat geschreven – zei Hij – en daarom is het nodig en betaamt het, dat Christus zou lijden en van de dood opstaan. Maar *waarom* moest Christus lijden? Hebt u die vraag ook wel eens gesteld? U weet natuurlijk, dat de Bijbel zegt: "Christus stierf voor onze zonden", maar: *waarom moest Hij voor onze zonden sterven?* Waarom was het noodzakelijk, dat Hij de angsten van Gethsémané en Golgotha zou doormaken? Weet u waarom? – Omdat er iets gedaan moest worden in verband met uw zonden. Het ligt voor de hand, dat God ons niet in de hemel kon nemen mèt onze zonden. Wanneer God zou toestaan, dat de mensen mèt hun zonden de hemel zouden binnengaan, dan zou de hemel spoedig worden wat deze aarde reeds geworden is: een plaats van lijden en boosheid. Neen, God kon in de hemel geen zonde toelaten! Hij kon de zonden niet negéren. Zeer veel mensen denken, dat – wanneer God iemand zijn zonde vergeeft – Hij eenvoudig een knipoogje geeft en zegt: „'t is in orde, alles is vergeven". Neen, zó eenvoudig is het niet!

God heeft in Zijn Woord gezegd: "De bezoldiging van zonde is: *dood*". En die dood betekent niet alleen lichamelijke dood, die de scheiding van lichaam en ziel is, maar ook *geestelijke dood*, welke is: scheiding tussen de mens en God. Iemand moest die dood ondergaan, iemand moest het loon der zonde betalen, vóórdát God de zonde kon vergeven.

Het probleem, waarvoor God zich gesteld zag -toen Hij overlegde op welke wijze de verlossing van het menselijk geslacht zou plaats hebben – was: hoe Hij de zonde kon *vergeven* en terzelfder tijd haar *straffen*. Want beide moest geschieden. Als God mij wilde redden, moest Hij ook de weg vinden, om mijn zonde **op rechtvaardige wijze** te vergeven. Hij kon niet "zonder meer" geen rekening houden met het vonnis. Hij is God en Hij is heilig. Evenals een rechtvaardig rechter de misdaden en ongerechtigheden **moet** straffen, zo heeft ook God, de Rechter der ganse aarde, Zich aan deze wet te houden.- Dit is het, waarom Christus

moest lijden. Dit is de reden, waarom de Schrift vermeldt, dat Hij op Golgotha's kruis moest lijden en ten derden dage opstaan uit de doden (Luk. 24:46).

Maar nu zoudt u kunnen vragen: "**Waarom moest nu juist Christus zó lijden?** Waarom kon niet iemand anders dit doen?" – Eenvoudig, omdat niemand anders daartoe geschikt was. Indien God onder de mensen zou hebben omgezien naar een Redder, zou Hij niemand hebben kunnen vinden die zonder zonde was. En een zondaar kan toch zeker niet de straf boeten voor andere zondaren. Evenmin waren de engelen in de hemelen in staat om voor onze verlossing te betalen, omdat zij niet in staat zijn voldoende te lijden om *een verloren wereld* te verzoenen. Daarom moest het *Christus* zijn, de *Zoon van God*. Hij nam menselijk vlees aan, leefde als Mens onder de mensen en droeg daarna onze zonden in Zijn Eigen lichaam aan het kruis. - **En dat was het doel, waartoe Hij in de wereld kwam!**

De discipelen hebben dit nooit begrepen; zij hebben nooit Gods plan verstaan. Zij hadden nimmer vat gekregen aan de sleutel tot de Schriften of aan het onvermijdelijk feit, dat Christus moest lijden en sterven voor de zonden der wereld. *Maar nu zien zij het!* De verrezen Here opent hun verstand *en zij verstaan voor de eerste maal, wat Hij in de wereld kwam doen en deed.* Hij had verzoening aangebracht voor hun zielen.

Maar dit is nog niet alles wat tot Gods verlossingsplan behoort. Er is nog een tweede pijl op de boog. Christus deelt hun niet alleen mee, dat Hij moest sterven en van de dood opstaan, maar in één adem door -als een deel van deze zelfde mededeling -vervolgt Hij: "*En in Zijn Naam moest gepredikt worden: bekering tot vergeving der zonden aan alle volken*".

Toen Christus aan het kruis uitriep: "Het is volbracht", bedoelde Hij daarmee te zeggen, dat de verzoening voor de zonde der mensheid nu was tot stand gekomen. Maar het verlossingsplan was nog niet af, er was nog maar een begin gemaakt. De weg tot verlossing was bij het kruis wel **geopend**, maar de mens wordt **niet automatisch gered**, omdat Christus voor hem stierf. Hij moet het Evangelie **horen** en in de Here Jezus **geloven**, om **gered te kunnen worden**. Dit geldt voor alle mensen.

Omdat Christus aan het kruis stierf, lezen we in Romeinen 10:13: *"Al wie de Naam des Heren aanroept, zal behouden worden"*; maar dan gaat de Apostel verder: *"Maar hoe zullen zij Hem aanroepen, in Wie zij niet geloofd hebben? Hoe horen zonder prediker? En hoe zal men prediken, zonder gezonden te zijn?"* Met alle eerbied zeg ik: Wanneer God de Here Jezus naar het kruis zou hebben gezonden, om daar te sterven voor een verloren wereld, zonder een duidelijk plan te hebben gemaakt om de wereld te laten weten, *wat Hij voor haar deed*, zou dit alles zeer weinig zin hebben gehad. – Maar God is niet een God van dwaasheid; Hij is een God van wijsheid. De God, Die het probleem kon oplossen "hoe Hij de zonden van verloren mensen gelijktijdig kon vergeven en straffen" heeft op duidelijke wijze voorzien in een weg, waardoor allen te weten konden komen, dat Christus voor hen gestorven was, zodat *een ieder die wil* de Naam des Heren kan aanroepen en gered worden.

Dit is Gods plan. – Christus zei: *"Bekering en vergeving van zonden moet gepredikt worden in Mijn Naam onder alle volken, beginnende te Jeruzalem!"* Dààr moesten zij beginnen: in hun land, hun stad, in hun huis-gemeente; zij moesten voortdurend bezig zijn met het Evangelie te prediken onder alle volken. Wanneer zij stierven, moesten hun kinderen dit werk overnemen, totdat ieder volk op aarde deze boodschap had vernomen. – Iemand heeft gezegd: "Wat God het meest ter harte ging, was de dood van Zijn Zoon op het kruis van Golgotha en daarop volgde: het belangrijke werk, de wereld bekend te maken met de dood van Zijn Zoon aan het kruis op Golgotha".- En omdat het kruis van Golgotha nu tot de geschiedenis behoort en een feit is, dat éénmaal heeft plaats gehad, om nimmermeer herhaald te worden, **blijft het voornaamste werk** dat voor God gedaan kan worden: aan een verloren wereld de boodschap te brengen, wat Jezus voor haar heeft gedaan op Golgotha's kruis; zodat in elk deel van de wereld een ieder die wil, uit iedere stam en ieder volk, tot Hem kan komen om **gered te worden**.

En wie zal deze boodschap nu uitdragen? Wie is geroepen dit blijde nieuws aan de volken te brengen? – Hij zei: **"Gij zijt getuigen van deze dingen"**.- Wij zijn de enigen, die dit kunnen

doen; wij, die gered zijn, zijn de enigen die kunnen **getuigen van Gods reddende liefde**. Zelfs de heilige engelen konden dit niet doen. Zij zijn niet gered geworden. Zij waren nimmer *verloren* – vandaar: ook niet *gered*. Alleen *verloste* mensen kunnen aan *verloren* mensen de boodschap brengen, dat "Jezus redt". Daarom moeten het **Gods verlost** zijn, die uitgaan om aan verloren mensen deze boodschap van redding te brengen. Er zijn thans nog duizenden miljoenen mensen, voor wie Christus stierf en die God evenzeer liefheeft als ons, maar die nog nooit de Boodschap van Gods reddende liefde hebben gehoord. Hun huid is misschien verschillend van kleur en ook hun kleding en gewoonten zijn verschillend. Maar wat zij in de allereerste plaats nodig hebben, is te weten, **dat God hen liefheeft**, dat **Christus** ook voor hen stierf en dat zij gered kunnen worden, **wanneer zij willen geloven**. Voor de Christenen, die heden ten dage nog in de gelegenheid zijn om deze boodschap aan de "ongeëvangeli-seerde" volken te brengen, geldt thans, meer dan ooit tevoren: **nu of nooit!**

Christus' aandeel in het verlossingswerk is geschied. Toen Hij in die laatste ogenblikken aan het kruis hing, zei Hij met gebogen hoofd: "**Het is volbracht**". Hij beëindigde hiermede Zijn aandeel in het werk, maar u en ik kunnen nog niet zeggen, dat *ons aandeel* in het programma af is. Zie eens naar de wereld van onze tijd en naar de grootste helft der mannen en vrouwen, voor wie Christus wèl stierf, maar die nog nooit de Naam van Jesus hebben gehoord en vraag dan uzelf af: "Wat heb ik **gedaan**, om hen met dit heerlijke nieuws bekend te maken? Wat **doe** ik er thans voor? Wat **kan** ik er voor *doen*?" – Laten we in de eerste plaats onze Heiland vragen: "Here, wat wilt *Gij*, dat *ik doen zal*?"

2. De ene leer

"Een iegelijk die overtreedt en niet blijft in de leer van Christus – die heeft God niet; die in de leer van Christus blijft – deze heeft beide: de Vader en de Zoon. Indien iemand tot u komt en deze leer niet brengt – ontvangt hem niet in huis, en zegt tot hem niet: Wees gegroet. Want die tot hem zegt: Wees gegroet, die heeft gemeenschap aan zijn boze werken". (2 Joh. 9, 10, 11).

De éne leer, waarop het aankomt, is: de **leer van Christus**. En wat is die leer? Het is de geopenbaarde waarheid omtrent de Persoon van onze Here Jezus Christus, dat Hij de Zoon van God is, die de Vader in de wereld gezonden heeft. „Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe".

Dit is de leer van Christus. Ieder, die niet blijft in de leer van Christus, dat Hij waarachtig God is, één met de Vader, gekomen in de wereld, heeft God *niet*. Hij is zonder God en zonder hoop in de wereld. Hij is een **antichrist**. "Alle geest, die belijdt dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die is uit God; en alle geest, die niet belijdt, dat Jezus Christus in het vlees gekomen is, die uit God niet; maar dit is de geest van de antichrist, welke gij gehoord hebt dat komen zal, en is nu reeds in de wereld" (1 Joh. 4:2, 3).

Iemand, die de Godheid van de Here Jezus Christus loochent, is in het geheel geen Christen en alle gemeenschap met hem moet worden geweigerd. Dit schijnt hard en onverdraagzaam. Maar dat is het niet, als we bedenken, wat de loochening van de Persoon van onze heilige en gezegende Here betekent. – God schenke ons, die in de leer van Christus blijven, een goddelijke ijver voor Zijn eer en heerlijkheid, **zich openbarend in de afscheiding van alles, wat – op welke wijze ook – de leer loochent, waarop het Christendom rust.**

Maar hoe heerlijk voor het geloof, om in de eerste Brief van Johannes de leer van Christus geopenbaard te zien en de zegeningen en vertroosting, die **zij** genieten, die **in deze leer blijven**. In het Evangelie van Johannes schrijft de geliefde discipel

omtrent de Zoon van God, hoe Hij van de Vader uitgegaan en in de wereld gekomen is, en hoe Hij de wereld verliet, om heen te gaan tot de Vader. {Joh. 16:28}. De Zoon van God is ook het onderwerp van de Heilige Geest in de eerste brief van Johannes: "*Onze gemeenschap is met de Vader en met Zijn Zoon Jezus Christus*" (1 Joh. 1:3).

Deze gemeenschap betekent, dat wij de gedachten van de Vader omtrent de Zoon delen, en dat wij in de Zoon de gezegende en eeuwige verwantschap met de Vader genieten. Naarmate ons geloof in de leer van Christus groeit, in die mate zullen wij diepere gemeenschap met de Vader en met de Zoon hebben.

Laten wij andere plaatsen in de eerste brief van Johannes, waarin onze gezegende Here de Zoon van God genoemd wordt, in onze herinnering roepen. Zij zijn liefelijk en dierbaar voor het geloof, en -indien in de Geest gelezen- zullen zij aan ons hart de vreugde, de zegen, de vrede en de troost brengen van de leer van Christus.

*"Het bloed van Jezus Christus, **Zijn Zoon**, reinigt ons van alle zonden"* {1:7}. Dat dierbare bloed, heeft ons eens voor al gereinigd.

*"Hiertoe is de **Zoon Gods** geopenbaard, opdat Hij de werken des duivels verbreken zou"* (3:8).

*"En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de naam **Zijn Zoons** Jezus Christus, en elkander liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft* (3:23).

"En die Zijn geboden bewaart (n.l. in Hem geloven en elkander liefhebben), blijft in Hem en Hij in dezelve. En hieraan kennen wij, dat Hij in ons blijft, uit de Geest, die Hij ons gegeven heeft" (3:24).

*"Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God **Zijn eniggeboren Zoon** gezonden heeft in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem. Hierin is de liefde, niet dat wij God liefgehad hebben, maar dat Hij ons lief heeft gehad, en **Zijn Zoon** in de wereld gezonden heeft tot een verzoening van onze zonden".*

"Geliefden, indien God ons alzó lief heeft gehad, zo zijn ook wij schuldig elkander lief te hebben" (4:9-11).

*"En wij hebben het aanschouwd en getuigen, dat de Vader **Zijn Zoon** gezonden heeft tot een Zaligmaker der wereld. Zo wie beleden zal hebben, dat Jezus **de Zoons Gods** is, God blijft in hem en hij in God. En wij hebben gekend en geloofd de liefde, die God tot ons heeft. God is liefde, en die in de liefde blijft, die blijft in God en God in hem" (4:14-16).*

*"Wie is het, die de wereld overwint, dan die gelooft, dat Jezus is **de Zoon Gods?**" (5:).*

*"Indien wij de getuigenis der mensen aannemen, de getuigenis Gods is meerder; want dit is de getuigenis Gods welke Hij van Zijn Zoon getuigd heeft. Die in de **Zoon Gods** gelooft, heeft de getuigenis in zichzelf; die God niet gelooft, heeft Hem tot een leugenaar gemaakt, dewijl hij niet geloofd heeft de getuigenis, die God getuigd heeft van **Zijn Zoon**. En dit is de getuigenis, dat ons God het eeuwige leven gegeven heeft, en dit leven is **in Zijn Zoon**. Die **de Zoon** heeft, heeft het leven; die **de Zoon Gods** niet heeft, die heeft het leven niet". (5:9-12).*

*"Deze dingen heb ik u geschreven, die gelooft in de naam van **de Zoon Gods**, opdat gij weet dat gij het eeuwige leven hebt, en opdat gij gelooft in de naam van **de Zoon Gods**. En dit is de vrijmoedigheid, die wij tot Hem hebben, dat zo wij iets bidden naar Zijn wil, Hij ons verhoort" (5:13, 14).*

*"Doch wij weten, dat **de Zoon Gods** gekomen is, en heeft ons het verstand gegeven, dat wij de Waarachtige kennen, en wij zijn in de Waarachtige, namelijk in Zijn Zoon, Jezus Christus. Deze is de waarachtige God en het eeuwige leven" (5:20).*

Moge ons geloof opnieuw deze eenvoudige, doch diepe en kostbare openbaringen vastgrijpen. Zij zijn **de leer van Christus**. Hierin moeten wij voortdurend binnendringen en in ons leven de vruchten van deze leer, liefde en gerechtigheid, openbaren. De toenemende **verwerping** van de leer van Christus eist: de toe-

nemende **erkenning** van die leer. Hoe meer de vijand de Persoon van Christus aanvalt, des te meer vraagt de Heilige Geest van ons, die Christus toebehoren, dat wij Hem verhógen. Alles schijnt tegenwoordig erop toegelegd, om de leer, waarop onze Hoop rust, ter zijde te stellen. Hogere critiek, zondige leringen, valse evangeliën, ethische onderwijzingen en iedere andere valse leer zijn een aanslag op de gezegende Persoon van onze Heer. De Antichrist werpt zijn schaduw in onze dagen vooruit. Laat ons zorgvuldig op Gods Woord letten. **Laten wij ons afscheiden van degenen, die Christus verloochenen, anders zijn we deelgenoten van hun boze daden.** Het pad vande ware belijder wordt nauwer.

Dat moet zo zijn. Maar Christus wordt dierbaarder en werkelijke aan onze ziel.

Wat een vreselijke tijden komen er naar Gods Woord over dit geslacht! **Met de verwerping van de leer van Christus schaart dit geslacht zich volkomen aan de zijde van satan, en dat beruchte wezen verblindt zijn slachtoffers en gebruikt ze tevens voor zijn eigen duistere plannen.** De verblindheid is vreselijk! Deze zal binnenkort nóg erger worden! Zij snellen de volkomen afval tegemoet, en vandaar vallen zij in de waan vande bedriegelijke wonderen, en dan zal de volslagen duisternis volgen.

3. De liefde, die de kennis te boven gaat

De liefde *van* Christus!- Het hart deinst er bijna *van* terug,om te trachten *over* de onvergelijkelijke, onpeilbare liefde *van* onze gezegende Heer te schrijven. Al de heiligen Gods, die gesproken en geschreven hebben *over* de Liefde *van* Christus, hebben nooit haar volheid en onmetelijkheid, haar hoogten en diepten uitgeput.

"De Liefde van Christus, die de kennis te boven gaat" (Eph. 3:19). En toch **kennen** wij de Liefde van Christus. Al kunnen wij die machtige, eeuwige Liefde niet ten volle **omvatten** – ons hart kan er zich in **verblijden** en wij kunnen er steeds meervan weten. En Hijzelf, Wiens Liefde zich naar ons uitstrekt, wil dat wij gestadig drinken uit de oceaan *van* Zijn onveranderlijke Liefde en nieuwe tekenen en nieuwe glimpen ervan ontvangen. Voorzeker zal Zijn eigen gezegende Geest ons leiden in onze overdenking – al voelen wij ons zelf onbekwaam *voor* zulk een onderwerp. De Heilige Geest verlangt altijd, om de Liefde *van* Christus aan onze arme en zwakke harten bekend te maken en mede te delen. De Liefde *van* onze Heer is een **eeuwige** Liefde. Zij behoort niet aan de tijd. Zij bestond *vóór* de grondlegging der wereld. Als de Zoon van God in de schoot des Vaders was, was Hij het voorwerp der Liefde. *"Gij hebt Mij liefgehad vóór de grondlegging der wereld"* (Joh. 17:23). En toenkende hij ons en zelfs toen ging Zijn Liefde naar ons uit, nog *vóór* wij bestonden. Hij kende onze zondigheid, onze vijandschap, onze verdorvenheid; en in Liefde, die de kennis te boven gaat, zag Hij uit naar de tijd, dat Hij Zijn liefde tot ons, Zijn gevallen schepselen, zou openbaren. **"De kennis is mijte wonderbaar, zij is hoog, ik kan daar niet bij"** (Ps. 139:6). –

Het was Liefde, die Hem uit de Heerlijkheid, die Hij bij God had, deed nederdalen. Welk een Liefde, om in deze donkere, door de zonde vervloekte wereld te komen, een wereld vol *van* vijanden! Welk een Liefde, om die schitterende en heerlijke woonstede te verlaten en als mens te verschijnen, als een schepsel de wereld,

die Hijgeschapen had, binnente treden. En daar was geen plaats voor Hem in de herberg. Het gaat de kennis te boven!

En toen werd dat leven, dat Hij op aarde leefde, in die machtige Liefde geleefd. - Welk een Liefde zien wij in Hem, in iedere stap op dat eenzame pad! Welk een medelijden, welk een tederheid ontdekken wij in iedere daad, in ieder woord, steeds nieuw en fris. Waarheen wij ook zien, aanschouwen wij die Liefde. Liefhebbend medelijden rustte op de scharen; met Liefde omvatte Hij de armen, de zondaren, de verdrukten, die diep-bedroefden en de uitgeworpenen. Liefde droeg de zwakke en falende discipelen, die in Hem hadden geloofd.

Het is een gezegend woord, dat in het begin van het dertiende hoofdstuk van het Johannes Evangelie staat. *"Alzo Hij de Zijnen, die in de wereld waren, liefgehad heeft, zo heeft Hij ze liefgehad tot het einde"*. - Zijn Liefde voor de Zijnen vond haar uitdrukking in Zijn **dienen** van hen. Hij was niet gekomen om gediend te worden, maar om te dienen. Toen gordde Hij Zichzelf en begon de voeten der discipelen te wassen. - Welk een vernedering! Toch was het de vrucht der Liefde. Al wat Hij deed, werd uit de Liefde geboren. Hij had op aarde een voortdurende, onuitputtelijke, volhardende Liefde. Al de zelfzucht van Zijn discipelen kon die Liefde niet uitblussen. Niets kon Zijn Liefde voor de Zijnen uitblussen. Niets zal die ooit uitblussen. Petrus verloochende Hem. *"En de Heer Zich omkerende, zag Petrus aan"* (Luk. 22:61). Was het een blik van verwijt? Was het een blik van misnoegen, die Petrus zag op dat geliefde gelaat? Verre van dat. Liefde in goddelijke volmaaktheid straalde uit de ogen van Gods Zoon. En na Zijn opstanding was die Liefde nog dezelfde. Geen verwijt ging gepaard met het herstel van Petrus in zijn dienst. Met de grootste tederheid en Liefde vertrouwde Hij Zijn discipel, die Hem zo schandelijk verloochend had, de schapen en lammeren toe, die Zijn eigen liefhebbend hart zo dierbaar zijn (Joh. 21).

En nog eens zeggen wij: O, Liefde die de kennis te boven gaat! Hoe zou ooit de verbeelding van een mens zulk een liefhebbend Persoon als onze Here hebben kunnen voortbrengen, die de volmaaktheid der goddelijke Liefde openbaart!

Maar er is **groter** Liefde dan de Liefde, die wij in Zijn gezegend

leven op aarde aanschouwen. Die grotere Liefde werd geopenbaard, toen Hij Zijn leven aflegde. Hij is in de wereld gekomen om te sterven, om de verzoening voor onze zonden te zijn. Hij is gekomen, om onze plaats aan het kruis in te nemen. Hij is gekomen, om de beker van Gods toorn in onze plaats te drinken en de vreselijke straf voor onze zonden te dragen.

"Want Christus, toen wij nog krachteloos waren, is te Zijner tijd voor de goddelozen gestorven. Want nauwelijks zal iemand voor een rechtvaardige sterven; want voor de goede zal mogelijk iemand nog de moed hebben te sterven. Maar God bewijst Zijn Liefde jegens ons, dat Christus voor ons gestorven is, toen wij nog zondaars waren" (Rom. 5:6-8). God gaf zo in Liefde Zijn Zoon, en Hij gaf Zichzelf in Liefde. Van schande tot schande, van lijden tot lijden, van pijn tot pijn, van angst tot angst, ging die Liefde voort zich te dompelen in de diepste smart, om ten slotte de plaats te bereiken, waar Zijn liefhebbende lippen het moesten uitroepen: *"Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij mij verlaten?"*

Ach, welke mensentong kan de Liefde verhalen, die U daar bracht! Het gaat de kennis te boven. Maar met liefhebbende, lofprijzende harten kunnen wij in aanbidding en ontzag opzien naar dat kruis, waaraan de Heer der Heerlijkheid stierf, en met Paulus zeggen: *"Hij heeft mij liefgehad, Hij heeft Zichzelf voor mij gegeven"*. En nog eens stemmen wij in met de ontelbare legerscharen van Zijn verlost en in het lied der Heerlijkheid: *"Hem, die ons heeft liefgehad, en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en die ons gemaakt heeft tot Koningen en Priesters Gode en Zijn Vader, Hem zij de Heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen"*. En, geliefde lezer, die Liefde, die u en ons allen kende, voor wij nog bestonden; die Liefde, die uit de Heerlijkheid neerdaalde voor u; die Liefde, die in de dood ging, die het kruis heeft verdragen en de schande veracht; die Liefde, die zo gewillig zich gaf, gaf zoals wij nooit kunnen geven – die Liefde is nog dezelfde. Zij verandert niet. Zijn Liefde kent geen weifelingen. Die volmaakte Liefde kan niet koel of onverschillig worden. Wij allen hadden onze eerste liefde; toen ons geloofsoog Hem voor het eerst zag; hoe verrukt was toen ons hart. Hoe spoedig begon die liefde te verkoelen en te verminderen, in plaats van te vermeerderen. Toen werd onze wandel en onze dienst gehui-

cheld, want dit kan niet anders, wanneer het hart Zijn Liefde niet beantwoordt en niet in levende, liefhebbende aanraking met Hem verkeert. O, die weken en maanden en jaren *van* onze Christelijke ervaring, die wij zonder het *volle* genot *van* Zijn Liefde en Tegenwoordigheid hebben doorgebracht! – **Maar heeft dat Zijn Liefde veranderd? Heeft ons ongeloof, onze eigenzinnigheid, ons falen en onze ontrouw invloed gehad op Zijn Liefde? Neen. Hij is dezelfde liefhebbende Heer, dezelfde liefhebbende Christus, Die ons gedragen en medelijden met ons gehad heeft, Die voor ons gebeden en ons bewaard heeft.** Wanneer wij ons met verbroken hart tot Hem wenden, onze zonden belijdende, wanneer we met schaamte ons aangezicht verbergen en Hem al onze tekortkomingen vertellen – dan ervaren wij, dat Hij nog dezelfde liefhebbende Here is, die Hij was, toen Zijn ogen op Petrus rustten.

O! wat moet Hij ons liefhebben! Hoe lief moet Hij ons hebben met de Liefde, die de kennis te boven gaat! Welke schatten bevat die Liefde! Onuitputtelijk vloeit zij steeds overvloedig en vrij tot de Zijnen.

Wat moet het Hem bedroeven, ons zo onverschillig te zien, noch heet noch koud! Wat moet het Hem bedroeven, dat wij ons zo weinig over Zijn Liefde verheugen, dat wij die Liefde ons zo weinig laten dienen en Hem zo weinig gelegenheid geven, om Zijn machtige Liefde aan ons te openbaren!- Helaas! zelfs wantrouwen wij die Liefde. Wanneer lijden en verlies ons overkomen, wanneer inplaats vanvoorspoed tegenspoed ons lot is -twijfelen wij aan die Liefde. Vrees en angst zijn niets anders dan een in-twijfel-trekken van de Liefde, die de kennis te boven gaat. **Zijn Liefde zat nooit falen. Hij wit ons veilig thuis brengen. Laat de strijdmachten van de vijand bulderen, laat beproevingen en zorgen komen – Zijn Liefde zat ons bewaren. Zijn Liefde is ons eeuwig deel.**

"Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch overheden, noch machten, noch tegenwoordige noch toekomstige dingen, noch, hoogte noch diepte, noch enig anderschepsel, ons zal kunnen scheiden van de Liefde Gods, welke is in Christus Jezus onze Here" (Rom.8:38, 39). En weldra zal Hij

ons bij Zich hebben. De gemeente, die Hij heeft liefgehad, voor welke Hij Zichzelf overgegeven heeft, de gemeente, die Hij geheiligd heeft door het bad des waters, door het woord – die gemeente zal Hij Zichzelf heerlijk voorstellen (Eph.5:24-27). Zelfs toen Hij op aarde was, heeft Hij Zijn liefdevol doel bekend gemaakt, want Hij bad: "*De Heerlijkheid, die Gij Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven*".

Zijn Liefde is het, die ons deelgenoot zal maken van Zijn eigen heerlijkheid en erfenis. Wat zal die Liefde dan doen! Hoe zullen wij die Liefde indrinken, dieper dan wij hier ooit konden doen! O, de diepten der Liefde te doorgronden in alle eeuwigheid! O, de lengte en breedte en hoogte te meten! Nooit, neen nooit kan zij worden uitgeput!

O, kind van God, begint uw arm dwalend hart niet warm te worden? Verkwikt de warmte Zijner Liefde, de Liefde van Christus, uw ziel? Dank God daarvoor. Het is slechts een bewijs Zijner Liefde. En verlangen wij niet naar meer ervan? Hebben wij die niet nodig? Al onze onverschilligheid, onze ongevoeligheid, ons gebrek aan gebed, ons toegeven aan ons zelf, onze traagheid en al het andere, dat ons leven als Christen ontsiert, komt daar vandaan: dat wij de Liefde van Christus niet voor ogen hebben. Indien wij ons voortdurend verheugen in Zijn Liefde en deze machtige Liefde ons beheerste - welk een zelfopofferend leven zouden wij leiden! Hoe zouden wij elkander liefhebben en in liefde elkander dienen! Welk een vrede zou er heersen onder degenen, die van hetzelfde dierbaar geloof zijn! Als ons hart beter dé Liefde van Christus kende, welk een vreugde zouden wij hebben in alle beproevingen en lijden, en met welk een vrijmoedigheid zouden wij tot de troon der Genade toegaan en voortdurend gebruik maken van het voorrecht, ons door God gegeven: het gebed! – De Liefde van Christus zou ons steeds voortleiden in de liefde voor de zielen, in onvermoeibare dienst, en toch zal dezelfde Liefde ons doen verlangen naar en bidden om Zijn komst.

Moge onze God en Vader ons allen schenken een groter, dieper, wezenlijke kennis van de liefde van Zijn eeuwig-gezegende Zoon en ons vervullen door die kennis met al Zijn volheid. Amen.

4. De Wondervol/e

Een van Zijn namen is "Wonderlijk" (Jes. 9:5). Lang voordat Jesaja deze naam had uitgesproken, had de Engel des Heren dezelfde naam aangekondigd. Zo verscheen Hij aan Manoach. - Deze Engel des Heren – de Persoon, die herhaaldelijk in de geschiedenis van het Oude Testament verscheen - is een ongeschapen engel. Van dit Wezen lezen wij, dat Hij is "**de Verlosser**"; want Jacob spreekt van Hem als "*de Engel, die mij verlost heeft van alle kwaad*" (Gen. 48: 16). Hij is de Engel, wiens stem gehoorzaamd moet worden, die macht heeft de overtredingen te vergeven, wiens binnenste Gods Naam is (Exod. 23:20-23). Hij is "*de Engel Zijns aangezichts*", die hen heeft behouden (Jes. 63:9) en Exod. 33: 14 verwijst ook naar dit Wezen: "*Zou mijn aangezicht moeten medegaan, om u gerust te stellen?*"

Deze Engel des Heren spreekt in het Boek der Richteren en verklaart: "*Ik heb u uit Egypte opgevoerd, en u gebracht in het land, dat ik uw vaderen gezworen heb, en gezegd: Ik zal mijn verbond met ulieden niet verbreken in eeuwigheid*" (Richt. 2: 1). Hij verscheen aan Mozes in een vlam des vuurs uit het midden van een braambos en Hij sprak tot Mozes als de "**k ben**" (Exod. ij). Dezelfde verscheen voor Jozua en hij aanbad. Met Hem worstelde Jacob; met Jehovah, de God der heirscharen (Hosea 12:4-6). - Maleachi 3:1 laat ons zien, dat de Here Zelf deze Engel is, de Engel des Verbonds, die ook Abraham bezocht in de gedaante van een mens (Gen. 18).

En na al deze openbaringen (zevenhonderd jaar nadat Jesaja Hem had aangekondigd als "de Wondervolle") verscheen Hij in menselijke gestalte te midden van Zijn volk. En nu weten wij door goddelijke openbaring in het vervulde Woord van God, dat Hij *wonderbaar* is in Zijn Persoon en in Zijn werk; maar geen geoed kan peilen, geen hart kan vatten, geen pen kan beschrijven hóe wondervol Hij is.

Hij is wondervol, als wij aan Hem denken, als de Eniggeborene van de Vader. "*In den beginne was het Woord, en het Woord was bij God, en het Woord was God. Dit was in den beginne bij*

God. Alle dingen zijn door hetzelfde gemaakt en zonder hetzelfde is geen ding gemaakt, dat gemaakt is" (Joh. 1:1-3). "Oor Hem zijn alle dingen geschapen, die in de hemelen en die op de aarde zijn, die zienlijk en die onzienlijk zijn, hetzij tronen, hetzij heerschappijen, en Hij is vóór alle dingen en alle dingen bestaan tezamen door Hem" (Col. 1:16 en 17).

Hij is het afbeeldsel van de onzichtbare God, het afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid. – Hoe wondervol zulk Een, die eeuwig is geweest .zonder begin, één met God! – Hoe wondervol Zijn vernedering! "Die in de gestaltenis Gods zijnde geen roof geacht heeft Gode evenge-lijk te zijn, maar heeft Zichzelf vernietigd, de gestaltenis eens dienstknechts aangenomen hebbende en is de mensen gelijk geworden; en in gedaante gevonden als een mens, heeft Hij Zichzelf vernederd" (Fil. 2:).

"Want waarlijk Hij neemt de Engelen nietaan, maar Hij neemt het zaad Abrahams aan" (Hebr. 2:16).

Wondervolle vernedering, dat Hij, die de Engelen geschapen heeft, minder dan de engelen gemaakt is en Zijn heerlijkheid afgelegd heeft, om in de gedaante van een mens op aarde te verschijnen!

Wondervol is Hij in Zijn vleeswording, "dat Heilige", gelijk de engel Hem aankondigde, "**waarachtig God en Mens**". Geboren uit de vrouw, rustende aan de boezem der Maagd als een kindeke en toch is Hij de Ene, die altijd in de schoot des Vaders is. – Wondervol was dat gezegend leven, dat Hij op aarde leefde, waarvan de geliefde discipel zulk een schoon getuigenis geeft. *"Wat van den beginne was, hetgeen wij gehoord hebben, hetgeen wij gezien hebben met onze ogen, hetgeen wij aanschouwd hebben en onze handen getast hebben van het Woord des levens, - want het leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien, en wij getuigen en verkondigen ulieden dat eeuwige leven, hetwelk bij de Vader was en ons is geopenbaard" (1 Joh. 1:1 en 2).*

Wondervol zijn de gezegende woorden, die van Zijn lippen vloeiden, wondervol in Zijn heerlijkheid. Zijn onvermoeide dienst, Zijn liefde, Zijn geduld en alles, wat het de Heilige Geest behaagd heeft, ons te vertellen van Zijn aardse leven.

Hoe meer onze harten met Hem bezig zijn, des te wondervoller verschijnt Hij. Maar nog groter en wondervoller is het, dat Hij naar het kruis ging, om Zijn leven te geven tot een rantsoen voor velen, dat de Rechtvaardige stierf voor de onrechtvaardigen, dat Hij, die geen zonde gekend heeft, zonde voor ons is gemaakt en dat Hij de straf der zonde op het kruis heeft voldaan. Hij is de Wondervolle in Zijn ontzaglijk werk op het kruis, waarvan de diepte nooit kan worden gepeild. - En wat zullen wij zeggen van Zijn wondervolle heerlijkheid. Zijn wondervolle plaats, Zijn wondervolle macht, Zijn wondervolle genade! Hoe wondervol heeft Hij met ons gehandeld, met ieder van ons persoonlijk! Hoe wondervol is het, dat Hij elk van Zijn schapen *kent*, dat Hij ieder *leidt* en ieder, die op Hem vertrouwt en Hem toebehoort, *verzorgt, liefheeft, steunt, bijstaat, vernieuwt* en *nooit begeeft noch verlaat!* - Hoe wondervol zijn Zijn wegen met ons, dat Hij met Zijn ogen ons *leidt* en dat Zijn liefhebbende macht en almachtige liefde *op onze zijde is*.

Hoe wondervol is *Zijn genade*, de voorziening en volheid ervan! "Op een avond" -vertelde C. H. Spurgeon - "reed ik huiswaarts na een dag van hard werken, moe en zeer gedrukt, toen plotseling als een bliksemflits dit woord tot mij kwam: "*Mijn genade is u genoeg*". En ik zei: "Dat geloof ik ook, Heer"; en ik barstte uit in lachen. Dat woord maakte het ongeloof zo ongerijmd. "Het was, alsof het een of andere kleine visje, dat erg dorstig was, bezorgd was, dat het de rivier zou leeg drinken; en Vader Theems zei: "Drink maar, visje, mijn stroom is u genoeg". Of het scheen, alsof een muisje in de graanschuren van Egypte na zeven jaren van overvloed, vreesde van honger te sterven, en Jozef zou zeggen: "Schep moed, muisje" mijn graanschuren zijn u genoeg". En weer zag ik in mijn verbeelding een man ginds op de berg, die bij zichzelf zei: "Ik ben bang, dat ik al de zuurstof in de atmosfeer zal verbruiken". Maar de aarde zou zeggen: "Haal jij maar adem, **o man**, en vul je longen maar; mijn atmosfeer is u genoeg".

In de openbaring van Zijn toekomst zal Hij wonderbaar zijn. Wonderbaar zal Hij zijn, wanneer wij Hem zullen zien en zullen staan in Zijn tegenwoordigheid. Welk een dag zal dat zijn, als wij Hem zien van aangezicht tot aangezicht!

Dan zullen wij al de lieflijkheid en al het wondervolle van Zijn aanbiddelijke Persoon en van Zijn wondere wegen met ons, kennen. Met welk een verwondering zullen wij Hem dan aanschouwen! En als Hij komt met Zijn heiligen, als de hemelen van ongekende heerlijkheid schitteren, als Hij komt om te oordelen, om Zijn Koninkrijk te vestigen, om van vrede te spreken tot de volkeren, om de schepping in haar rechte toestand te herstellen, als Hij heerst en al Zijn verlostten met Hem. – O, hoe wondervol zal dit alles zijn!

Hij is volmaakt liefelijk en Hij is volmaakt wondervol. Ere zij Zijn Naam! – Terecht heeft iemand gezegd: "Hij vervult het hele Nieuwe Testament met Zijn tegenwoordigheid, zodat iedere leer, die het onderricht, iedere plicht, die het eist, ieder verhaal, dat het vertelt, iedere troost, die het geeft, iedere hoop, die het werkt -de heerlijkheid van Zijn Persoon en Zijn dienaren verhoogt. Zo dierbaar wordt Hij daardoor aan het hart van de gelovige, dat men Luther zijn uitroep wel kan vergeven: "Ik zou liever met Christus in de hel zijn, dan zonder Hem in de hemel".

"Wij geloven in Hem als **onze Zaligmaker** (Hand. 5:31); belijden Hem als **onze Heer** (Rom. 10:9); wij **hebben** de verlossing door Zijn bloed (Ef. 1:7); wij zien tot Hem op als **onze Leidsman** (Hebr. 12:2); wij volgen Hem als **onze Leraar** (Ef. 4:20,21); wij voeden ons met Hem als **ons Brood** (Joh. 6:48); wij gaan tot Hem met **onze dorst** (Joh. 7:37); wij gaan door Hem in als **onze deur** (Joh. 10:9); wij zijn in Hem als **onze wijnstok** (Joh. 15:5); wij vinden in Hem **onze rust** (Matth. 11:28); wij hebben in Hem **ons voorbeeld** (Joh. 13:15); Hij is onze **gerechtigheid** (2 Cor. 5:21); in verzoeking **komt Hij ons te hulp** (Hebr. 2:18); wij wenden ons tot Hem **om medelijden** (Hebr. 4:15); door Hem verkrijgen wij de **overwinning** (1 Cor. 15:57); door Hem overwinnen wij **de wereld** (1 Joh. 5:5); in Hem hebben wij **het eeuwige leven** (1 Joh. 5:11, 12); door Hem verkrijgen wij **de opstanding** (Fil. 3:20,21);

wij worden met Hem **geopenbaard in heerlijkheid** (Col. 3:4); wij juichen in **Zijn eeuwige liefde** (Openb. 1:5, 6)"

De Heilige Geest vervulle onze harten en ogen met Hem en ontdekke aan ons door het geschreven Woord meer en meer de weergaloze schoonheid van de wondervolle Persoon van onze Zaligmaker en Heer'

Wij eren en aanbidden U, gezegende Here. En waar Gij verworpen wordt, daar willen wij, Uw zwakke volk, *meer van U weten* en ons *dichter bij U aansluiten*. – Amen.

5. De Prijs

In de Eerste Brief aan de Corinthiërs spreekt de Heilige Geest tweemaal van het feit, dat wij gekocht zijn voor een **prijs**. "Want Gij zijt duur gekocht; zo verheerlijkt dan God in uw lichaam" (1 Cor. 6:20).

"Gij zijt duur gekocht; wordt geen dienstknechten der mensen" (7:23). De Karinthiërs waren afgezakt tot wereldgezindheid ende Heilige Geest herinnerde hen eraan, dat zij niet zichzelf toebehoorden.

Duur gekocht door God Zelf, behoren allen Hem toe. Hoezeer hebben wij nodig, er aan herinnerd te worden voor onze eigen vrede en troost, dat wij aldus voor een prijs gekocht zijn en als *door God gekochten* Zijn eigendom zijn; wij behoren Hem toe, naar lichaam, ziel en geest. Deze heerlijke waarheid moet voortdurend door de kracht van Gods Geest ons voor ogen blijven staan, om: **tot Gods eer te leven**. Zou het kind van God dit heerlijke feit der verlossing uit het oog verliezen, en daarmee het recht, dat God op ons hele bestaan heeft, dan zou geestelijke armoede onmiddellijk het gevolg zijn.

Wat een wondervol, gezegend onderwerp is dit! Het is zo eenvoudig en ondoorgrondelijk. Noch **de prijs**, die voor onze verlossing betaald is, noch **de Persoon**, die de prijs heeft betaald, kunnen op hun volle waarde door de heiligen Gods worden geschat. Indien al de diepe gedachten en overdenkingen, die al Gods kinderen verblijden, samen konden gebracht worden – zouden zij onvoldoende blijken om de hoogten en de diepten van dit wonderbare onderwerp te peilen. Wie kan al de zonden meten! al de schuld, al de ellende, zorg en schaamte, al de kwellingen van een eeuwige duisternis, waarin de zonde ons gedompeld heeft, en waarvan **de prijs** ons volkomen bevrijd heeft. Wie kan ten volle de heerlijkheid omvatten, de eeuwige heerlijkheid van een eeuwige woning bij God, die voor **de prijs** is gekocht voor ons, zondaren, die geloven!

"Gekocht voor een prijs! Gekocht voor een prijs!" Dat zal de glorievolle herinnering zijn in eeuwigheid. Alles wat we ons herinneren van de aarde, het lijden, de dienst, de zegen mag uitgewist worden. Maar *dit* thema kan nooit uitgewist worden.

Het loflied, dat begint, als de heiligen vergaderd worden voor de troon, zal weerklinkend door de hemelgewelven en voortgaand door de toekomstige eeuwen.

"Gij zijt waardig.... Gij zijt geslacht.... Gij hebt ons Gode gekocht met Uw bloed" (Openb. 5:9).

In een tijd, waarin de Here, die ons heeft gekocht, wordt verloochend, waarin wij steeds minder horen spreken van Zijn Bloed, is het goed dat wij onze eigen zielen verkwikken en onze gesmade Heer eren, door nog eens de eeuwig gezegende waarheid nate speuren, dat *wij gekocht zijn voor een prijs*. Wij zouden kunnen zeggen, dat iedere bekende waarheid, die ons in Gods heilig Woord is geopenbaard – in verband staat met deze korte uitspraak: **"Gij zijt gekocht voor een prijs"**.

Hij, die op aarde kwam, om de prijs te betalen, was geen schepsel. Hij was geen engel. Was Hij een schepsel van God geweest, een heilige engel of enkele een volmaakt mens – dan zou Hij ons niet hebben kunnen kopen. Wanneer de Godheid van de Here Jezus geloochend wordt - dan wordt de prijs eveneens geloochend.

De prijs, die vereist werd, om ons te kopen, kon alleen betaald worden door een, die zelf waarachtig God is. En dat is Hij, die in de volheid des tijds gekomen is, geboren uit een vrouw. De Schepper van hemel en aarde is gekomen, om ons *voor een prijs te kopen*. Dat was het grote doel van Zijn vleeswording. Hiervoor kwam Hij in de gestaltenis van een dienstknecht.

En Hij heeft ons gekocht. Hij betaalde de prijs, welks onvergelyke waarde slechts door God kan worden verstaan. Het thema wordt aan onze zielen heiliger en dierbaarder en brengt ons te meer in geestverrukking, naarmate een afvallig Christendom zich ervan afmaakt en er zich tegen verzet. Niet dat volmaakte leven van gerechtigheid, noch Zijn leven van goed

doen was de prijs, die ons heeft gekocht. De in-het-vlees-Gekomene met alwat in Hem was, wat Hij zei en wat Hij deed in Zijn vlekkeloos leven – konden onze verlossing niet bewerken. De prijs, die Hij betaalde, de prijs, waarvoor Hij ons heeft gekocht, werd door Hem betaald op het Kruis, toen Hij Zichzelf gaf en in des zondaars plaats voor een heilig God stond. Die prijs is Zijn dierbaar bloed. Hij kocht ons met *Zijn eigen bloed*.

Als de Verlatene hing Hij aan dat kruis, dat Hij zo gewillig verdroeg met al de schande, die Hij verachtte. Maar wie kan vatten, wat het voor Hem was, om *de prijs* te betalen en *de vloek* van het oordeel over Zijn hoofd te laten gaan!

Ere zij God! Omdat zulk Een de prijs heeft betaald, weten wij, dat wij gekocht en verlost zijn. Door Hem is in alles voorzien! Iedere zonde van degene, die Hem aanneemt als zijn persoonlijke Zaligmaker, is ten volle betaald. Hij heeft ons verlost van de macht der zonde, van de macht van Satan, een eeuwige scheiding van God. Hij heeft door de prijs, die Hij heeft betaald, ons tot God gebracht. **Gekocht voor een prijs!** Wij zien op in het liefhebbend gelaat van een Vader. **Gekocht voor een prijs!**

Des Vaders schoot is onze rustplaats en des Vaders liefde (de liefde, waarmee Hij Zijn Zoon liefheeft), is ons eeuwig deel. **Gekocht voor een prijs!** De Zoon heeft ons Zijn leven gegeven en **ons leven** is met Christus verborgen in God. Gekocht voor een prijs! De Heilige Geest is gekomen en heeft ons lichaam gemaakt *tot Zijn tempel* en heeft ons *verzegeld*. Gekocht voor een prijs! Een hemels eigendom heeft Hij voor ons gekocht, aan Hem gelijk en bij Hem te zijn is het glorieus uitzicht van Zijn verlost. Gekocht voor een prijs! Halleluja! Wat een onderwerp!

Broeders en zusters, als we dit alles nog eens overdenken, als we ons nog eens Zijn Liefde in herinnering brengen, wordt ons hart vervuld met smart en schaamte.

Gekocht voor een prijs! – Ja – maar hoe staat het met dit: "*Verheerlijkt God in uw lichaam en in uw geest, welke Godes zijn*"? Hoe hebben wij gefaald! Hoe weinig hebben wij, Zijn gekochten, ons aan Hem, die ons heeft gekocht, overgegeven! Hoe dikwijls hebben wij geleefd, alsof wij onszelf toebehoorden –

geleefd als de arme ongeredden rondom ons, zoekende onze eigen genoegens en bevrediging, er niet aan denkende, dat Hij, die ons gekocht heeft, ons *kocht*, opdat wij nu Zijn eigendom, **Zijn gewillige slaven zouden zijn**. Terecht schreef een broeder vele jaren geleden: "Onze lichamen zijn het eigendom van Hem, die ons tot zulk een prijs heeft gekocht; want Hij heeft ons niet voor een deel, maar *geheel* gekocht. Laat dande God aller genade de gewillige dienst van die lichamen hebben, die de Zijne zijn. De voorbijnellende dagen van ons verblijf hier beneden zijn een gelegenheid om Hem te verheerlijken, door ons aan Hem over te geven als degenen, die uit de doden zijn levend geworden en onze leden Gode stellen tot wapenen der gerechtigheid". Laten wij Hem belijden, hoezeer ons het **practisch** leven ontbreekt. Nog een kleine tijd (en hoe kort kan dat zijn!) kunnen we Hem verheerlijken en voor Hem leven. We kunnen Hem nog een korte tijd dienen als onze Heer. En lezer, waar u ook in het verleden gefaald moogt hebben door een verdeeld leven, hoe weinig U Hem verheerlijkt moogt hebben en hoe zeer U Hem onteerd en verloochend hebt, Die u heeft gekocht voor een prijs – wees verzekerd, dat Zijn genade u in staat zal stellen, om Hem groot te maken en voor hem te leven. – Zoek slechts Zijn aangezicht en belijd Hem al uw tekortkomingen.

6. De onuitsprekelijke Gave.

"God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave." – Deze zin staat aan het einde van een hoofdstuk, gewijd aan de Christelijke milddadigheid. De Geest van God geeft een heel eenvoudige aanwijzing: *"Een iegelijk doegelijk hij in zijn hart voorneemt, niet uit droefheid of uit nooddwang, want God heeft een blijmoedige gever lief"*. – En waarom heeft God een blijmoedige gever lief? – Omdat Hij zelf de grote Gever is. *"Alle goede gave en alle volmaakte gift is van boven, van de Vader der lichten afkomende, bij welke geen verandering is of schaduw van omkering"* (Jac. 1 : 17). Gaven te ontvangen is een zegen, maar grote zegen is: te geven, zoals onze Here Jezus Christus gezegd heeft: **"Het is zaliger te geven dan te ontvangen"** (Hand. 20 : 35).

Er zijn veel aanmaningen om te geven en ook beloften in verband daarmee. *"Die spaarzame/ijk zaait, zal ook spaarzame/ijk maaien; en die in zegeningen zaait, zal ook in zegeningen maaien"* (2 Cor. 9 : 6).

"Laat ons goed doende niet vertragen; want te zijner tijd zullen wij maaien, zo wij niet verslappen" (Gal. 6 : 9).

"En vergeet de weldadigheid en de mededeelzaamheid niet; want aan zodanige offeranden heeft God een welbehagen" (Hebr. 13 : 16).

"Gode zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave". – Wat is dan deze grootste van alle gaven, die de eeuwige, alwijze en heilige Gever gegeven heeft? Hij heeft vele en verschillende gaven gegeven in Zijn zichtbare schepping, voor het onderhoud, voor het gemak en voor het genot van Zijn schepselen. En wat een gezegende gaven zijn dit! Hoe kwistig is Hij geweest in de natuur. Maar de natuur, op hoe vele wijzen Zijn goedgunstigheid, Zijn wijsheid en Zijn heerlijkheid openbarende, is **niet** Zijn onuitsprekelijke gave. Hij heeft de mens als verstandelijk wezen een openbaring van Zich zelf gegeven. Die openbaring wordt gevonden in de Bijbel, het Woord van God. Het is een groter gave dan

de gaven der schepping. Wat een onschatbare gave is het, dit Woord van God! Als wij het lezen, spreekt Hij tot ons. Daarin voorziet Hij in de diepste behoeften van het menselijk hart; geeft er leiding door, en droogt onze tranen.

Maar hoe wondervol deze gave van Zijn geschreven openbaring ook is – het is niet de onuitsprekelijke gave. **De onuitsprekelijke gave, waarvan de Heilige Geest schrijft, is de eeuwig gezegende Zoon van God, de Here Jezus Christus. Hij is Gods hoogste, Gods kostbaarste, Gods onuitsprekelijke gave. Een groter gave dan Hij kon zelfs God in Zijn almacht niet geven.** De gave van Zijn veelgeliefde Zoon is zó onuitsprekelijk groot en heerlijk, dat deze niet ten volle begrepen kan worden door de eindige geest van de mens. Het is een onuitsprekelijke gave, als wij bedenken, **wie Hij is**, die God gegeven heeft. Geen geschapen wezen; niet een machtige engel, noch legioenen van engelen; niet het hoogste van alle geschapen wezens, een aartsengel, maar Zijn eniggeboren Zoon. Had God een geschapen wezen gezonden – hoe wonderbaar en heerlijk dat wezen ook mocht zijn – het zou de uitdrukking van "**onuitsprekelijke gave**" niet verdienen. Zulke een gave zou niet een Godelijke openbaring van Zijn liefde geweest zijn. Hij heeft **Zijn Zoon** gezonden." *Want also lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft*". Endie Zoon is God. Hij is één met God. Hij deelt in Zijn eeuwigheid, Zijn heerlijkheid en al Zijn eigenschappen. Van deze onuitsprekelijk verheven betrekking tot de Vader, van Zijn eigen, eeuwige Godheid en heerlijkheid, die Hij bij de Vader had, eer de wereld was, getuigde Hij, toen Hij hier beneden rondwandelde. Hij was God geopenbaard in het vlees. Niemand kent de Zoon dan de Vader. Ofschoon wij als gelovigen Hem kennen, toch is onze kennis van Hem slechts ten dele en onvolkomen. Indien wij Hem in al Zijn heerlijkheid, in al de majesteit van Zijn wezen konden begrijpen, zou Hij niet de onuitsprekelijke gave zijn. Het ontkennen van Zijn Godheid berooft de mens van de kennis van Gods liefde en van de onuitsprekelijke gave. Modernisme, Mormonisme, Russellisme, Unitarisme, Theosophie en de valselijk genaamde Christian Science weten niets van de „**onuitsprekelijke gave**“, want zij allen ontkennen, dat die gave de eeuwige Zoon van God is.

De Zoon van God is Zijn onuitsprekelijke gave, omdat God Hem gegeven heeft tot een verzoening voor onze zonden. – Tot de verloren ziel bij de put van Samaria zeide Hij: "*Indien gij de gave Gods kendet*". Hoe weinig weten – zelfs wij – wat het betekent: "God heeft Zijn eniggeboren Zoon gegeven". Wij denken aan de kribbe en zien daar het kindeke, en denken aan Hem als de onuitsprekelijke gave; maar de vleeswording heeft Gods geven niet uitgeput. Wij denken aan Hem in een leven van armoede en ontbering, dat Hij, die niet had, waar Hij Zijn hoofd nederlegde, die altijd rustte in des Vaders schoot, aldus gegeven werd, om onder ons, mensente wonen; nochtans verklaart dit Gods onuitsprekelijke gave niet.

Om te weten, wat het betekent: "**God heeft gegeven**" moeten wij aan het Kruis gaan. daar zien wij de hele geschiedenis van Zijn liefde." *Hem, die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt*". "*De Rechtvaardige stierf voor de onrechtvaardigen, opdat Hij ons tot God zou brengen*". "*Maar Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld; de straf, die ons de vrede aanbrengt, was op Hem, en door Zijn striemen is ons genezing geworden. Wij dwaalden allen als schapen, wij keerden ons een iegelijk naar zijn weg; doch de Here heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen*". "*Die ook zelf onze zonden in Zijn eigen lichaam heeft gedragen op het hout, opdat wij der zonden afgestorven zijnde, der gerechtigheid leven zouden, door Woens striemen gij genezen zijt*". – En toch, als wij neerzitten en peinzen over deze en andere gedeelten der Schrift, dan kunnen we zo nu en dan een beetje meer leren, want het betekent: "**God heeft gegeven**", maar wij raken nooit uitgedacht. Wij zullen nooit kunnen zeggen: nu weet ik volkomen, wat het betekenf. - Gods gave van zijn Zoon in onze plaats is zo onuitsprekelijk groot, dat geen heilige die ooit kan doorgronden.

De Here Jezus Christus is Gods onuitsprekelijke gave, omdat God in deze gave aan de gelovige zondaar alles geeft, wat Hij te geven heeft. "*Wat zullen wij dan tot deze dingen zeggen? Indien God voor ons is, wie zal tegen ons zijn? Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft hem voor ons allen overgege-*

ven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?" (Rom. 8 :31 en 32). God heeft Hem in de opstanding tot Zijn erfgenaam gemaakt. De verrezen Zoon des mensen is "**de Erfgenaam van alle dingen**" en wij zijn erfgenamen Gods en mede-erfgenamen van Christus. "*Alle dingen zijn onze*" (1 Cor. 3 : 21).

Ook nu kunnen wij in geloof zeggen: "*Gezegend zij de God en Vader van onze Heren Jezus Christus, die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus*" (Ef. 1 :3). Maar wat zal het zijn, als wij Hem zullen kennen van aangezicht tot aangezicht; wanneer wij zullen kennen, gelijk ook wij gekend zijn, wanneer de onmetelijkheid van Gods onuitsprekelijke gave door ons in eeuwigheid zal worden erkend!- Welk een dag zal dat zijn, wanneer wij Hem, de onuitsprekelijke gave, in heerlijkheid zullen kennen!- En terwijl wij wachten op de dageraad, het opgaan van de Morgenster, kunnen wij lofprijzen en aanbidden, en onze diepste erkentelijkheid tonen aan God voor Zijn onuitsprekelijke gave door Hem te dienen in heiligheid en gerechtigheid.- **God zij dank voor Zijn onuitsprekelijke gave!**

7. De onuitsprekelijke vreugde.

"Die gij niet gezien hebt en nochtans liefhebt; in welke gij nu, hoewel Hem niet ziende, maar gelovende, u verheugt met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde". (1 Petr. 1 : 8).

Zo schreef Petrus aan zijn broeders in de verstrooiing. - Welke een getuigenis is dit van de werkelijkheid van het geloof dier eerste Christenen! Petrus had de Here gekend, had in Zijn gemeenschap verkeer, had Hem horen spreken en omdat hij Hem kende, had hij Hem lief. Degenen, aan wie hij schreef, hadden evenals wij – de Here Jezus niet gezien; maar gelovende, verheugden zij zich met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde, omdat zij Hem lief hadden, aan Hem gehecht waren, met Hem leden en wachtten op Zijn openbaring in de toekomst.

Er zijn vele vreugden op aarde, maar geen enkele voldoet en geen enkele is blijvend. Geheel anders de vreugde des Heren en het zich verblijden in de Heer. Dit voldoet het hart en het is een eeuwige vreugde, want Hij, die onze vreugde is, in wie wij roemen, is de eeuwige Heer der heerlijkheid.

Maar hoe kunnen wij zulk een onuitsprekelijke vreugde kennen, een vreugde, die alle andere vreugden te boven gaat, die voldoet? Een vreugde, die in werkelijkheid onze sterkte is, want er staat geschreven: "De blijdschap des Heren is uw sterkte".

Vele ware gelovigen betreuren het feit, dat deze onuitsprekelijke en heerlijke vreugde niet zo hun dagelijks deel is, als het behoorde te zijn. Vele kinderen Gods ontbreekt deze echte vreugde, die helpt om moeilijkheden te overwinnen en geduld te tonen in lijden; die rustig moet blijven, als alles verkeerd gaat.

Zich verheugen met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde is het resultaat van het geloven in de Here Jezus en van het Hem voortdurend voor ogen hebben. Hij moet het ene grote doel van ons leven zijn. De gelukkigste bezigheid moet zijn: het zoeken van Zijn aangezicht en de gemeenschap met Hem. Wij moeten ons steeds meer beijveren om een werkelijker en heiliger vertrouwelijkheid met Hem aante kweken en als gevolg van zulk een

gemeenschap met Hem, zal er een grotere zelfovergave, zelfvernedering en ootmoet wezen. Dit is de weg om steeds meer ons te verheugen met een onuitsprekelijk vreugde. En dit alles is afhankelijk van het toenemen in de kennis en de genade van de Here Jezus Christus. Die toename zal nooit plaats vinden, als wij niet voortdurend Gods Woord gebruiken. In het Woord vinden wij de Heer der heerlijkheiden de heerlijkheid des Heren; en door het Woord van God en de leiding des Geestes, wordt de Heer dagelijks meer reëel en steeds dierbaarder voor ons hart. Dan, als wij *"begrijpen met al de heiligen, welke de breedte en lengte en diepte en hoogte is"* en *"bekennen de liefde van Christus, die de kennis te boven gaat,"* dan vervult de Geest van God ons met Zijn vrede en Zijn vreugde.

De dagen, waarin wij leven, worden bozer; ja zo moet het zijn. Er zijn nu krachten aan het werk, welke plan het is de kudde Gods - indien mogelijk - van alles te beroven. De ogen worden verblind. De onverschilligheid heerst. Laodicea is overal. **De enige manier om bewaard te blijven, is: de Here Jezus Christus beter te kennen, door inniger gemeenschap met Hem te hebben.** - De dag is niet ver meer, dat ons geloofzal overgaan in wonderbaar aanschouwen. Dan zullen wij Hem zien, gelijk hij is! Welk een dag zal dat zijn!

8. De onuitsprekelijke heerlijkheid.

"Ik ken een mens in Christus, voor veertien jaar (of het geschied zij in het lichaam, weet ik niet; of buiten het lichaam, weet ik niet, God weet het), dat de zodanige opgetrokken is geweest tot in de derde hemel; en ik ken een zodanige mens (of het in het lichaam of buiten het lichaam geschied zij, weet ik niet, God weet het), dat hij opgetrokken is geweest in het paradijs, en gehoord heeft onuitsprekelijke woorden, die het een mens niet geoorloofd is te spreken". (2 Cor. 12 :2-4). Ieder lezer van Gods Woord weet, dat Paulus zelf de man is, van wie hij spreekt. Hij had zulk een ervaring. – Toen hij in de derde hemel opgetrokken werd en het paradijs binnentrad (wat meer was dan een visioen) hoorde hij onuitsprekelijke woorden. Deze woorden gaven de glorierijke verborgenheden te kennen van de heerlijkheid, die is weggelegd voor al Gods heiligen. In de eerste brief van Paulus, neergeschreven volgens de opdracht en onder leiding des Heiligen Geestes, ontving hij die enige en gezegende openbaring, die de hoop der Gemeente belichaamt.

"Want de Here zelf zal met een geroep, met de stem des Archangels en met de bazuin Gods nederdalen van de hemel, en die in Christus gestorven zijn, zullen eerst opstaan"; daarna wij, die levend overgebleven zijn, zullen tezamen met hen opgenomen worden in de wolken, de Here tegemoet, in de lucht; en alzo zullen wij altijd met de Heer wezen". (1 Thess. 4 : 16, 17).

En Paulus, die deze belangrijke openbaring ontving, schijnt zulk een ervaring te hebben doorgemaakt als profetisch type van de Gemeente van de Here Jezus Christus, die op zekere gezegende dag zal worden opgenomen in de wolken de Here tegemoet in de lucht. En het zal zó zijn: de gestorvenen in Christus zullen éérs opstaan, en wij, die leven, zullen in een ogenblik, in een punt des tijds veranderd worden. Dan zullen wij Hem zien, gelijk Hij is. Dan zullen wij de onuitsprekelijke woorden horen, die Paulus hoorde, en de onuitsprekelijke heerlijkheid des Heren aanschouwen. O, hoe doen deze gezegende waarheden – al zijn ze in zwakke woorden neergeschreven – het hart verlangen naar "**die dag**".

Laten wij eraan denken,: Een **onuitsprekelijke Gave**: de Zoon van God; een **onuitsprekelijke vreugde**, daar wij Hem kennen en met Hem wandelen, een **onuitsprekelijke heerlijkheid**, die komt, wanneer **Hj** ons naar huis roept.

Zijn aangezicht en heerlijkheid.

Toen Mozes in de tegenwoordigheid des Heren was, zeide hij tot Hem: "*Toon mij nu Uw heerlijkheid*". Mozes verlangde ook Zijn aangezicht te zien en de Here zeide: "*Gij zoudt mijn aangezicht niet kunnen zien*" - "*mijn aangezicht zal niet gezien worden*" (Ex. 33 : 18-23). Hij keek en zag slechts de rug van de Here, toen Hij heenging. Entoen Mozes afdaalde van de berg Sinai, straalde zijn aangezicht zó, dat hij een sluier op zijn aangezicht moest leggen. Maar het was geen blijvende heerlijkheid, het was een voorbijgaande heerlijkheid; zij verdween.

De Here, die met Mozes sprak wiens heerlijkheid hij een tijdlang weerspiegelde en wiens aangezicht hij niet kon zien, was de Zoon van God. Hij was het, die in een wolk nederdaalde en aan Mozes voorbijgaande, de naam van Jehovah uitriep als "*barmhartig en genadig, lankmoedig en groot van weldadigheid en waarheid*". En Mozes bad toen: "*O Here, ik bid U, mijn Here ga nu in het midden van ons; want dit is een hardnekkig volk; doch vergeef onze ongerechtigheid en onze zonde, en neem ons aan tot een erfdeel*" (Ex. 34 : 5-9). En deze Heer kwam tot de Zijnen en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Het Woord, Jehovah, de Zoon van God, is vlees geworden en heeft onder ons gewoond, en de bezielde getuige zegt ons: "*wij hebben Zijn heerlijkheid aanschouwd, de heerlijkheid als des eengeborenen van de Vader, vol van Genade en Waarheid*" (Joh. 1 : 14). – En wederom: "*Want het leven is geopenbaard, en wij hebben het gezien en getuigen en verkondigen u het eeuwige leven, dat bij de Vader was en aan ons geopenbaard is*" (1 Joh. 1 : 2). En Hij is verschenen, om de verzoening te zijn voor onze zonden. Alleen de dood aan het kruis kon dit bewerken. "*Hierin is de liefde, niet dat wij God hebben liefgehad, maar dat Hij ons heeft liefgehad, en Zijn Zoon gezonden heeft, tot een verzoening voor onze zonden*" (1 Joh. 4 : 10). "*Zonder bloedstorting is er geen vergif-*

fenis van zonden". "En het was onmogelijk, dat het bloed van stieren en bokken de zonden konden wegnemen." Daarom kwam Jehovah, God de Zoon, van de hemel, om het werk te doen, dat Hij alleen kon doen, om Zijn leven te geven tot een rantsoen voor velen. *"Hij kwam, om de zonde weg te nemen door de offerande van Zichzelf"*. Hij heeft Hem tot zonde gemaakt voor ons, Hem, die geen zonde gedaan heeft, opdat wij zouden worden gerechtigheid Gods in Hem.

En in Hem gelovende, weten wij, dat *"wij in Hem hebben de verlossing door Zijn bloed, de vergeving der zonden, naar de rijkdom Zijner genade"* (Efez. 1 : 7).

Gezegende waarheden en gezegende feiten! Het is nodig, dat we ons dit voortdurend in herinnering brengen, want wij leven in dagen, waarin deze fundamentele leerstukken worden geloofend en verduisterd.

Wij leven in dagen, waarin velen, die deze waarheden belijden en éénmaal haar kracht kenden, de werkelijkheid en de blijdschap van het Evangelie verliezen. Daarom is het zo nodig dagelijks te overpeinzen, wat Hij is en wat Hij voor ons heeft gedaan! Ja, opnieuw te drinken uit de fontein Zijner liefde, die de kennis te bovengaat en zó in Zijn gemeenschap te wandelen! Hoe spoedig worden onze harten koud! En dan verheugen wij ons niet zó in Hem en Zijn verlossing als wij behoorden te doen. **Met de geest van Laodicea rondom ons, met Satans strijdmacht, die snel nadert en de laatste afval voorbereidt – moeten wij op onze hoede zijn, en waken en bidden als nooit tevoren.**

En wat wacht ons? Zo nabij, zo heel nabij! **Mozes** kon Zijn aangezicht niet zien, noch Zijn Heerlijkheid ontvangen. **De Wet** kon de mens niet zover brengen, dat hij Zijn aangezicht kon zien en voor eeuwig deelgenoot kon worden van Zijn heerlijkheid. Maar **de genade** heeft dit bewerkt. Wij kunnen bidden, om Zijn aangezicht te zien en Zijn Heerlijkheid te aanschouwen, want wij weten, dat dit ons is beloofd. *"Wij zullen Hem zien, gelijk Hij is"* (1 Joh. 3 : 2). – En wederom is er geschreven: *"Zij zullen Zijn aangezicht zien"* (Openb. 22 : 4). Het hart, dat Hem liefheeft, klopt sneller, als we denken aan het gezegende en onuitsprekelijk

ogenblik, waarop wij Zijn aangezicht zullen zien, het aangezicht, dat om onzentwil werd geschonden en onteerd om onze zonden, het aangezicht, dat nu het aangezicht *van* Heerlijkheid is in Gods eigen tegenwoordigheid.

Beste lezer, neem gedurende de dag dikwijls een paar rustige ogenblikken, om tot uzelf te zeggen: "**Ik zal Hem zien, gelijk Hij is**". – "**Ik zal Zijn aangezicht zien**". Het zal zeker als een verfrissende dronk water *voor* uw ziel zijn en de Heilige Geest zal uw ziel met vreugde vervullen. Met Hem te zijn, Zijn aangezicht te zien en Zijn heerlijkheid te aanschouwen was Zijn gebed *voor* de Zijnen vóórdát Hij de aarde verliet, om bij de *Vaderte* zijn (Joh. 17 : 24). En nog bidt Hij om die heerlijke toekomst van Zijn verlost volk.

En Hij verlangt er naar, ons in Zijn tegenwoordigheid te zien. Er is een *vers*, dierbaar aan het eenvoudig geloof en aan het liefhebbend hart, dat Hem in de woorden zoekt, het *vers*, dat we vinden in het Hooglied *van* Salomo: "*Mijn duif, in de kloven der steenrotten, in het verborgene ener steile plaats, toon mij uw gedaante, doe mij uw stem horen, want uw stem is zoet en uw gedaante liefelijk*" (Hoogl. *van* Salomo 2 : 14). Hij verlangt ons bij Zich te hebben en eenmaal zullen wij Zijn aangezicht zien. Dan zullen wij Zijn Heerlijkheid ontvangen, een eeuwige blijvende Heerlijkheid. De Vader gaf Zijn eigen Heerlijkheid aan Hem, en die zullen wij eeuwig met Hem delen. Onze gezegende, eeuwige bestemming is "Zijn Aangezicht en Zijn Heerlijkheid".

Moge de Heilige Geest zó onze gedachten beheersen, dat wij dagelijks "**Zijn aangezicht en Zijn heerlijkheid**" gedenken. – Dan zullen wij Hem ook waardig wàndelen.